

že st-l dopustil se svévolného neuposlechnutí rozkazu min. Ale pak chyběl žal. úřadu zákonný předpoklad § 11 odst. 2 služ. pragm. pro zrušení st-lova služebního poměru.

Č. 12.558.

Zdravotnictví. — Řízení správní: * Ustanovení § 3 zák. č. 237/1922 Sb. nezakládá právní nárok obecních a obvodních lékařů, přeložených na odpočinek před účinností zák. č. 236/1922 Sb., na poskytnutí podpory tam uvedené.

(Nález z 10. října 1936 č. 15.214/36.)

Věc: Berta L. v Bratislavě proti rozh. min. veř. zdrav. a těl. výchovy v Praze z 28. prosince 1933 o podpoře podle § 3 zákona č. 237/1922 Sb.

Výrok: Stížnost se zamítá dílem pro bezdůvodnost, dílem se odmítá pro nepřípustnost.

Důvody: Manžel st-lky MUDr. Jan L. žádal podáním z 1. března 1932 o poskytnutí roční podpory podle zákona č. 237/1922 Sb., poněvadž v době od r. 1884 do r. 1903 byl obvodním lékařem v Malackách. Než tato žádost byla vyřízena Dr. L. 15. března 1933 zemřel. St-lka pak novým podáním z 9. června 1933 na min. zdrav. a těl. výchovy žádala o přiznání roční podpory podle § 3 zákona č. 237/1922 Sb., resp. žádala, aby žádost jejího manžela z r. 1932 byla příznivě vyřízena.

Min. veř. zdrav. a těl. výchovy v dohodě s min. fin. nař. rozhodnutím žádosti manžela st-lčina o povolení podpory podle ustanovení § 3 zákona č. 237/1922 Sb. nevyhovělo, ježto nejde v tomto případě o obvodního lékaře, který byl přeložen na trvalý odpočinek před účinností zákona č. 236/1922 Sb. MUDr. Jan L. působil sice určitou dobu jako obvodní lékař v Malackách, avšak potom (v r. 1903) se vzdal tohoto místa a usadil se jako zubní lékař v Bratislavě. Z těchto důvodů nemohlo min. veř. zdrav. a těl. výchovy vyhověti ani žádosti st-lky o povolení podpory podle § 3 zákona č. 237/1922 Sb.

Ve stížnosti podané na toto rozhodnutí se dovozuje, že manžel st-lčin svou 19letou službou jako obvodní lékař nabyl nároku na přiznání roční podpory podle § 3 zákona č. 237/1922 Sb., neboť všechny předpoklady tohoto předpisu jsou splněny, a okolnost, že manžel st-lčin v r. 1903 přestal býti obvodním lékařem, nároku toho jej ani st-lku nezabavila. O této stížnosti uvážil nss toto:

Podle § 3 zákona z 13. července 1922 č. 237 Sb. mohou býti obvodním a obecním lékařům přeloženým na odpočinek před účinností zákona z 13. července 1922 č. 236 Sb. bez nároků na výslužné, jakož i pozůstalým po nich, kterým nebyl přiznán nárok na požitky zaopatřovací, žijí-li v poměrech prokázane stísněných, poskytnuty podpory. Z dikce tohoto předpisu »mohou býti poskytnuty podpory« je patrné, že před-

pisem tímto nebyl osobám v něm uvedeným založen právní nárok na přiznání roční podpory, a to ani tehdy, jsou-li splněny předpoklady v předpisu tom uvedené, nýbrž, že bylo ponecháno volné úvaze rozhodujících úřadů, zda v tom kterém konkrétním případě, vyhovujícím skutkovou podstatou citovanému zákonnému předpisu, roční podporu přiznají čili nic.

St-lka si tedy nesprávně vykládá citovaný předpis, spatřuje-li v něm normu zakládající právní nárok její, resp. jejího zemřelého manžela, na poskytnutí roční podpory, a bezdůvodně se proto dovolává ochrany u nss proti porušení tohoto jejího domnělého subjektivního právního nároku žal. úřadem.

Že by se žal. úřad byl při svém rozhodnutí dopustil nějaké podstatné vady řízení, nebo že by byl vybočil z mezí, jež mu celková intence cit. zákona a podstata věci vytkly, zejména, že by se byl dal vésti ohledy jinými, než které měl cit. zákonný předpis na mysli, z nař. rozhodnutí neplyne a stížnost ostatně ani nevytýká.

Pokud stížnost mluví o tom, že manžel st-lčin má nárok na výslužné, poněvadž se ho nezrekl, ani ho nebyl zbaven, je stížnost v této části nepřipustná (§ 5 zákona o ss), neboť nárok na výslužné nebyl ve správním řízení vůbec uplatněn a nař. rozhodnutí po této stránce žádného výroku neobsahuje.

Č. 12.559.

Živnostenské právo. — Řízení správní. — Řízení před nss: O odnětí hostinské koncese podle § 73 odst. 2 živn. zákona č. 259/1924 Sb. rozhoduje v první stolici zemský úřad, ve druhé min. obchodu.

(Nález z 13. října 1936 č. 7613/34.)

Věc: Lazar H. v Bratislavě proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě ze 16. ledna 1934 o odnětí živnostenského oprávnění.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Výměrem z 21. listopadu 1933 odňal městský notářský úřad v Bratislavě jako živnostenský úřad I. stolice st-li podle § 73 živn. zákona živnostenské oprávnění k provozování živnosti ochutnávárenské, vydané mu bývalým městským policejním kapitanátem v Bratislavě, z důvodu, že podle vyšetření dotýčnou živnost od listopadu 1932 již neprovozuje.

Žal. úřad nař. rozhodnutím v cestě instanční tento výměr potvrdil. Vycházejí z právního názoru, že sporné živnostenské oprávnění spadá podle nyní platného živn. zákona pod ustanovení § 23 (živnost hostinskou), uznal, že následkem neprovozování dotýčné živnosti po dobu delší 6 měsíců nastal předpoklad pro její odnětí ve smyslu odst. 2 § 73 živn. zákona. Rozhodnutí toto bylo označeno za konečné.

Maje rozhodovati o stížnosti podané na toto rozhodnutí musil se nss, zkoumaje podle § 4 svého zákona v první řadě z moci úřední svou pří-